

○ (๓๑)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๑๑๔๒๕-๑๒๐๖๑/๒๕๕๘

ศาลฎีกา

วันที่ ๘ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ความแพ่ง

ระหว่าง

นายสุทัศน์ เอี่ยมแสง ที่ ๑ กับพวกรวม ๖๓๗ คน
บริษัทไทยเรยอน จำกัด (มหาชน)

โจทก์

จำเลย

เรื่อง

คดีแรงงาน

จำเลย

อุทธรณ์คัดค้าน

คำพิพากษา

ศาลแรงงานภาค ๑ ลงวันที่ ๒๕ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ศาลฎีกา รับวันที่ ๑ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

- ๒ -

รายชื่อปรากฏตามคำพิพากษาศาลแรงงานภาค ๑ เว้นแต่

นายอัศวิน มตแดง โจทก์ที่ ๘ ที่ถูกเป็นนายอัศวิน มตแดงหรือมตแดง โจทก์ที่ ๘

นางประนอม พานคำ โจทก์ที่ ๒๗ ที่ถูกเป็นนางประนอมหรือนางสาวประนอม

พานคำ โจทก์ที่ ๒๗

นายฉันทะ ฐิตะปุระ โจทก์ที่ ๕๐ ที่ถูกเป็นนายฉันทะ ฐิตะปุระหรือฐิตะปุระ

โจทก์ที่ ๕๐

นางวิรัต ชูจิตต์ โจทก์ที่ ๕๖ ที่ถูกเป็นนางวิรัตหรือนายวิรัต ชูจิตต์ โจทก์ที่ ๕๖

นายพีระภัทร ลอยละลิว โจทก์ที่ ๕๙ ที่ถูกเป็นนายพีระภัทร ลอยละลิวหรือ

ลอยละลิว โจทก์ที่ ๕๙

นายสังวาล ปรีชาชาติ โจทก์ที่ ๗๒ ที่ถูกเป็นนายสังวาลหรือนายสังวาลย์

ปรีชาชาติ โจทก์ที่ ๗๒

นายศรารุช เทียงทองคั่ง โจทก์ที่ ๗๕ ที่ถูกเป็นนายศรารุช เทียงทองคั่งหรือ

เทียงทองคั่ง โจทก์ที่ ๗๕

นายมนัส ศรีเสงี่ยม โจทก์ที่ ๘๑ ที่ถูกเป็นนายมนัส ศรีเสงี่ยมหรือศรีเสงี่ยม

- ๓ -

โจทก์ที่ ๘๑

นางสาววรรณิภา ไตร้สมี่ โจทก์ที่ ๘๖ ที่ถูกเป็นนางสาววรรณิภาหรือ
นางสาววรรณิภา ไตร้สมี่หรือไตร้สมี่ โจทก์ที่ ๘๖

นายอเนก อยู่สุข โจทก์ที่ ๑๐๓ ที่ถูกเป็นนายอเนกหรือนายอเนก อยู่สุข
โจทก์ที่ ๑๐๓

นายอภิชาติ ทองประสาน โจทก์ที่ ๑๖๐ ที่ถูกเป็นนายอภิชาติหรือ
นายอภิชาติ ทองประสาน โจทก์ที่ ๑๖๐

นายนิรันดร์ โพธิ์ปิ่น โจทก์ที่ ๒๐๔ ที่ถูกเป็นนายนิรันดร์หรือนายนิรันดร์
โพธิ์ปิ่นหรือโพธิ์ปิ่น โจทก์ที่ ๒๐๔

นายนครินทร์ อรรถศิริ โจทก์ที่ ๒๖๑ ที่ถูกนายนครินทร์ อรรถศิริหรือ
อรรถศิริ โจทก์ที่ ๒๖๑

นางสาวนงคัลักษณ์ มีความดี โจทก์ที่ ๒๗๕ ที่ถูกเป็นนางสาวนงคัลักษณ์หรือ
นางสาวนงคัลักษณ์ มีความดี โจทก์ที่ ๒๗๕

นางสาวธนาวันต์ ทองพุ่ม โจทก์ที่ ๒๗๖ ที่ถูกเป็นนางสาวธนาวันต์หรือ

- ๔ -

นางสาวธนวันต์ ทองพุ่ม โจทก์ที่ ๒๗๖

นายศรารุณี แก้วมล โจทก์ที่ ๓๑๑ ที่ถูกเป็นนายศรารุณีหรือนายศรารุช
แก้วมล โจทก์ที่ ๓๑๑

นายศุภกิตต์ ทิพย์สิงห์ โจทก์ ๓๔๔ ที่ถูกเป็นนายศุภกิตต์หรือนายศุภกิตต์
ทิพย์สิงห์ โจทก์ที่ ๓๔๔

นายสายหยุด ศิลปะดิษฐ์ โจทก์ที่ ๔๑๒ ที่ถูกเป็นนางสาวหยุดหรือ
นายสายหยุด ศิลปะดิษฐ์ โจทก์ที่ ๔๑๒

นายพิพัฒน์ ผาสุก โจทก์ที่ ๕๐๖ ที่ถูกเป็นนายพิพัฒน์ ผาสุกหรือผาสุข
โจทก์ที่ ๕๐๖

นายหุติพงษ์ พลพิภพ โจทก์ที่ ๕๑๗ ที่ถูกเป็นนายหุติพงษ์หรือนายหุติพงศ์
พลพิภพ โจทก์ที่ ๕๑๗

นายเกียรติศักดิ์ อาระวิล โจทก์ที่ ๕๒๔ ที่ถูกเป็นนายเกียรติศักดิ์หรือนายเกียรติศักดิ์
อาระวิล โจทก์ที่ ๕๒๔

นายมงคล ดุขณี โจทก์ที่ ๕๒๙ ที่ถูกเป็นนายมงคล ดุขณีหรือดุขณีย์

โจทก์ที่ ๕๒๙

นางสมพิศ รอดเจริญ โจทก์ที่ ๕๕๒ ที่ถูกเป็นนางสมพิศ รอดเจริญหรือ

รอดเจริญ โจทก์ที่ ๕๕๒

นายสนอง เจริญพร โจทก์ที่ ๕๗๒ ที่ถูกเป็นนายสนอง เจริญพรหรือเจริญพร

โจทก์ที่ ๕๗๒

นายสาโรจน์ เอี่ยมสะอาด โจทก์ที่ ๖๐๗ ที่ถูกเป็นนายสาโรจน์ เอี่ยมสะอาด

หรือเอี่ยมสะอาด โจทก์ที่ ๖๐๗

นางอรรพรรณ เมืองดี โจทก์ที่ ๖๑๘ ที่ถูกเป็นนางอรรพรรณ เมืองดีหรือเมืองดี

โจทก์ที่ ๖๑๘

คดีทั้งหกร้อยสามสิบเจ็ดสำนวนนี้เดิมศาลแรงงานภาค ๑ สั่งให้รวมพิจารณา

เป็นคดีเดียวกันกับอีกสิบเจ็ดสำนวน โดยให้เรียกโจทก์เรียงตามลำดับสำนวนว่าโจทก์ที่ ๑

ถึงที่ ๖๕๔ แต่คดีสำหรับโจทก์จำนวนสิบเจ็ดสำนวนยุติไปแล้วเนื่องจากถอนฟ้อง รายละเอียด

ตามคำพิพากษาศาลแรงงานภาค ๑ คงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะคดีหกร้อยสามสิบเจ็ดสำนวนนี้

โจทก์ทั้งหกร้อยสามสิบเจ็ดฟ้องและโจทก์ที่ ๙๘ แก้ไขคำฟ้องว่า จำเลยมี

- ๖ -

วัตถุประสงค์ผลิตเส้นใยประดิษฐ์เรยอน จัดจำหน่ายภายในประเทศและต่างประเทศ โจทก์
ทั้งทกร้อยสามสิบเจ็ดเป็นลูกจ้างของจำเลย มีตำแหน่งหน้าที่ ได้รับค่าจ้างเป็นรายเดือน
รายวัน และได้รับค่าครองชีพที่ถือว่าเป็นค่าจ้างมาตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ จนถึงปัจจุบัน เป็น
จำนวนตามคำฟ้องของโจทก์แต่ละคน มีกำหนดจ่ายค่าจ้างเดือนละสองครั้ง คือ ทุกวันที่
๗ และวันที่ ๒๑ ของเดือน จำเลยมิได้นำค่าครองชีพมารวมเพื่อคิดคำนวณค่าล่วงเวลาให้แก่
โจทก์ทั้งทกร้อยสามสิบเจ็ด ทำให้โจทก์ดังกล่าวได้รับค่าล่วงเวลาน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนด
เป็นการคำนวณค่าล่วงเวลาที่ไม่ถูกต้อง โจทก์ทั้งทกร้อยสามสิบเจ็ดขอค่าล่วงเวลาที่ขาดไป
ย้อนหลังสองปี พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่า
จะชำระเสร็จและเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๑๕ ของเงินที่ค้างจ่ายตามคำขอท้ายฟ้องทุก
ระยะเวลาเจ็ดวัน ขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าล่วงเวลาพร้อมดอกเบี้ยและเงินเพิ่มเป็นจำนวน
ตามคำขอท้ายคำฟ้องของโจทก์แต่ละคน

จำเลยให้การว่า อัตราค่าจ้าง หลักเกณฑ์การได้ค่าครองชีพ และการทำงาน
ล่วงเวลาตามคำฟ้องของโจทก์ทั้งทกร้อยสามสิบเจ็ดไม่ถูกต้อง สูงเกินความจริง ข้อมูล
ที่ถูกต้องเป็นไปตามเอกสารแนบท้ายคำให้การหมายเลข ๑ จำเลยกับสหภาพแรงงาน

- ๗ -

ไทยเรยอนทำข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๒ เรื่อยมาจนถึงปัจจุบันเป็นเวลา
กว่า ๓๕ ปี โดยจำเลยตกลงจ่ายค่าครองชีพให้แก่ลูกจ้าง ในการตกลงกันแต่ละครั้งจะ
เปลี่ยนแปลงเพียงจำนวนเงินค่าครองชีพให้เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น ส่วนข้อตกลงว่าจะไม่นำค่าครอง
ชีพมารวมในค่าจ้างมาตรฐานและไม่นำมาคิดค่าล่วงเวลาเป็นสิ่งที่ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติต่อกัน
ตลอดมา และทำไว้ก่อนพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ (แก้ไขเพิ่มเติม
พ.ศ. ๒๕๕๑) มีผลใช้บังคับข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างดังกล่าวจึงมีผลผูกพันลูกจ้าง
ของจำเลยทุกคนตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙
และมาตรา ๒๐ นอกจากนี้โจทก์ทั้งทหร้อยสามสิบเจ็ดทำสัญญาจ้างแรงงานมีข้อความว่า
พนักงานต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่ง โจทก์ทั้งทหร้อยสามสิบเจ็ดจึงต้อง
ปฏิบัติตามสัญญาจ้างแรงงานนั้นโจทก์ทั้งทหร้อยสามสิบเจ็ดไม่เคยคัดค้านว่าจำเลยจ่ายค่า
ล่วงเวลาไม่ถูกต้องถือว่ายินยอมโดยปริยายแล้วว่าจำเลยไม่ต้องนำค่าครองชีพมาเป็นฐานในการ
คำนวณค่าล่วงเวลาถือเป็นสภาพการจ้างโดยปริยายและเป็นสัญญาจ้างแรงงานโดยชอบด้วย
กฎหมาย จำเลยไม่ได้ตั้งใจไม่จ่ายค่าล่วงเวลาโดยปราศจากเหตุผลอันสมควร จำเลยจึงไม่ต้องจ่าย
ค่าล่วงเวลา ดอกเบี้ยและเงินเพิ่มตามฟ้อง โจทก์ทั้งทหร้อยสามสิบเจ็ดใช้สิทธิโดยไม่สุจริต

- ๘ -

เพราะทราบดีว่าตามข้อตกลงไม่ต้องนำค่าครองชีพมารวมคำนวณค่าล่วงเวลาจึงไม่มีอำนาจฟ้อง
ฟ้องโจทก์ทั้งหก ร้อยสามสิบเจ็ดเคลือบคลุมเพราะไม่ได้บรรยายฟ้องว่ามีสิทธิได้ค่าล่วงเวลา
ในวันใด รวมเป็นจำนวนเท่าใด ที่โจทก์ทั้งหก ร้อยสามสิบเจ็ดฟ้องเรียกค่าล่วงเวลาที่ขาด
ระหว่างเดือนมิถุนายน ๒๕๕๕ ถึงเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๖ ขาดอายุความ เพราะการ
ฟ้องเรียกค่าล่วงเวลามีอายุความ ๑ ปี ขอให้ยกฟ้อง

ศาลแรงงานภาค ๑ พิจารณาแล้ว พิพากษาให้จำเลยชำระเงินตามจำนวนเงิน
ค่าล่วงเวลาในตารางท้ายคำให้การจำเลยลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปีนับแต่วันฟ้อง (วันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗) เป็นต้นไปจนกว่าจะ
ชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งหก ร้อยสามสิบเจ็ด คำขออื่นให้ยก

จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ศาลแรงงานภาค ๑
ฟังข้อเท็จจริงตามคำแถลงรับของคู่ความว่า โจทก์ทั้งหก ร้อยสามสิบเจ็ดเป็นลูกจ้างจำเลย
และเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานไทยเรยอน มีข้อมูลประวัติพนักงาน ข้อมูลเกี่ยวกับค่าจ้าง
อัตราค่าจ้าง วันเริ่มทำงาน หลักเกณฑ์การได้รับค่าครองชีพ การทำงานล่วงเวลาตาม

- ๙ -

เอกสารแนบท้ายคำให้การ สัญญาจ้างแรงงาน ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง และข้อบังคับ
เกี่ยวกับการทำงานเป็นไปตามเอกสารหมายเลข ๑ ถึง ๓ ตามลำดับ ตั้งแต่วันที่ ๒๓
พฤษภาคม ๒๕๒๒ จำเลยกับสหภาพแรงงานไทยเรยอนทำข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง
โดยจำเลยยินยอมปรับค่าครองชีพให้แก่ลูกจ้าง แต่มีข้อตกลงไม่ให้นำค่าครองชีพดังกล่าว
รวมในค่าจ้างมูลฐานและไม่นำมาคิดในการทำงานล่วงเวลา เงินทดแทน เงินชดเชยและโบนัส
ประจำปี วันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๒๖ วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ และวันที่ ๖ สิงหาคม
๒๕๕๔ จำเลยและสหภาพแรงงานไทยเรยอนก็ทำข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างระบุว่าเงิน
ช่วยเหลือค่าครองชีพที่จำเลยจ่ายให้แก่ลูกจ้างไม่รวมในค่าจ้างมูลฐานไม่นำมาคิดในการทำงาน
ล่วงเวลา เงินทดแทน เงินชดเชย และโบนัสประจำปีเช่นเดียวกันซึ่งข้อตกลงดังกล่าวใช้บังคับ
มาโดยตลอด ต่อมาวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๕๖ สหภาพแรงงานไทยเรยอนแจ้งข้อเรียกร้อง
เพื่อขอแก้ไขข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างโดยให้จำเลยนำค่าครองชีพไปรวมคำนวณจ่าย
ค่าล่วงเวลาและค่าล่วงเวลาในวันหยุด ในวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๗ จำเลย และ
สหภาพแรงงานไทยเรยอนทำข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างระบุว่า จำเลยตกลงจ่ายค่าครองชีพ
ให้แก่พนักงานทุกคนดังต่อไปนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๖ จำนวน ๕,๐๐๐ บาท

- ๑๐ -

ต่อเดือน ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๗ จำนวน ๕,๑๐๐ บาท ต่อเดือน ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๘ จำนวน ๕,๑๐๐ บาท ต่อเดือน โดยทั้งสองฝ่ายตกลงว่าค่าครองชีพ เป็นสวัสดิการช่วยเหลือพนักงานในเรื่องค่าใช้จ่ายด้านอุปโภค บริโภค ค่าน้ำมันรถที่ปรับตัว สูงขึ้นและบรรเทาในการดำรงชีพแต่ไม่ใช่ค่าจ้างที่จ่ายเพื่อตอบแทนการทำงานและค่าครองชีพ ดังกล่าวไม่เป็นฐานในการคำนวณเงินต่าง ๆ เช่น ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด ค่าล่วงเวลาในวันหยุด และการปรับค่าจ้างประจำปี จำเลยกับสหภาพแรงงานไทยเรยอน ทำข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างเกี่ยวกับค่าครองชีพเรื่อยมาจนถึงวันฟ้อง โดยยึดถือแนวปฏิบัติ ต่อกันว่าค่าครองชีพไม่รวมเป็นค่าจ้างมูลฐานและไม่นำมาคำนวณค่าล่วงเวลา จำเลยจ่ายค่าครองชีพ ให้แก่โจทก์ทั้งหกหรือสามสิบเจ็ดทุกเดือนโดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ และเป็นไปตามข้อตกลง เกี่ยวกับสภาพการจ้าง รายละเอียดการคำนวณค่าล่วงเวลาของโจทก์ทั้งหกหรือสามสิบเจ็ดตาม เอกสารท้ายคำให้การเป็นจำนวนที่ถูกต้อง แล้ววินิจฉัยว่า ฟ้องโจทก์ระบุรายละเอียดของชั่วโมง การทำงานล่วงเวลาและค่าล่วงเวลาในแต่ละเดือนมาท้ายคำฟ้อง ทั้งมีสรุปรวมชั่วโมงที่ทำงาน ล่วงเวลาและค่าล่วงเวลาที่ขาดไป เป็นคำฟ้องที่แสดงโดยชัดแจ้งซึ่งสภาพแห่งข้อหาคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาแล้ว ฟ้องโจทก์ทั้งหกหรือสามสิบเจ็ดจึงไม่เคลือบคลุม

- ๑๑ -

การฟ้องคดีของโจทก์ทั้งทร้อยสามสิบเจ็ดเป็นการใช้สิทธิตามกฎหมาย มิใช่การใช้สิทธิ
โดยไม่สุจริต จึงมีอำนาจฟ้อง ค่าล่วงเวลามีอายุความ ๒ ปีตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา ๑๙๓/๓๔ (๙) โจทก์ทั้งทร้อยสามสิบเจ็ดฟ้องเมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ จึงยัง
ไม่ขาดอายุความ ค่าครองชีพที่จำเลยจ่ายให้เท่ากันทุกเดือนโดยไม่มีเงื่อนไข มิได้มีวัตถุประสงค์
ในการจ่ายเพื่อเป็นสวัสดิการหรือเป็นขวัญกำลังใจเพื่อให้ลูกจ้างทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ
จึงเป็นเงินที่จำเลยจ่ายเพื่อตอบแทนการทำงานตามสัญญาจ้างแรงงาน ถือเป็นค่าจ้างซึ่งต้องนำ
รวมเป็นฐานคำนวณค่าล่วงเวลาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖๑
ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างที่ตกลงมิให้นำค่าครองชีพมารวมเป็นฐานเพื่อคำนวณค่าล่วงเวลา
แม้จะใช้บังคับกันมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๒ ก็ตกเป็นโมฆะใช้บังคับไม่ได้ จำเลยมิได้ตั้งใจไม่จ่าย
ค่าล่วงเวลาจึงไม่ต้องรับผิดในเงินเพิ่ม

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยประการแรกว่า ฟ้องโจทก์
ทั้งทร้อยสามสิบเจ็ดเคลือบคลุมหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ทั้งทร้อยสามสิบเจ็ดบรรยายฟ้อง
ขอให้จำเลยนำค่าครองชีพมารวมเป็นฐานคำนวณค่าล่วงเวลาและจ่ายค่าล่วงเวลาในส่วนที่ขาด

- ๑๒ -

ย้อนหลังไปสองปีเป็นจำนวนตามตารางค่าล่วงเวลาเอกสารท้ายคำฟ้อง ซึ่งจากตารางคำนวณ
ค่าล่วงเวลาเอกสารท้ายคำฟ้องดังกล่าวก็ปรากฏเดือนและปีที่โจทก์แต่ละคนกล่าวอ้างว่า
ทำงานล่วงเวลา จำนวนชั่วโมงการทำงานล่วงเวลาในแต่ละเดือน และค่าล่วงเวลาส่วนที่
ขาดที่โจทก์แต่ละคนเรียกร้อง สำหรับที่โจทก์ทั้งหกหรือสามสิบเจ็ดจะทำงานล่วงเวลาในวันใด
เป็นจำนวนวันละกี่ชั่วโมงนั้นเป็นรายละเอียดที่สามารถนำสืบพิสูจน์กันขึ้นพิจารณาของ
ศาลแรงงานภาค ๑ ได้ อีกทั้งโจทก์ทั้งหกหรือสามสิบเจ็ดก็เป็นลูกจ้างของจำเลย จำเลยย่อมมี
ข้อมูลในเรื่องดังกล่าวและสามารถตรวจสอบได้อยู่แล้วว่าโจทก์ทั้งหกหรือสามสิบเจ็ดทำงาน
ล่วงเวลาในวันใด เวลาใด และมีจำนวนชั่วโมงทำงานล่วงเวลาตามคำฟ้องจริงหรือไม่ ดังนี้
คำฟ้องของโจทก์ทั้งหกหรือสามสิบเจ็ดได้แสดงโดยชัดแจ้งซึ่งสภาพแห่งข้อหา คำขอบังคับ
ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาแล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง
มาตรา ๑๗๒ วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดี
แรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓๑ คำฟ้องของโจทก์ทั้งหกหรือสามสิบเจ็ดจึงไม่เคลือบคลุม
อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

- ๑๓ -

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยต่อไปมีว่า โจทก์ทั้งทศร้อย สามสิบเจ็ดไม่มีอำนาจฟ้องเนื่องจากใช้สิทธิโดยไม่สุจริตหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์ทั้งทศร้อย สามสิบเจ็ดซึ่งเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานไทยเรยอนจะทราบถึงข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง ที่จำเลยกับสหภาพแรงงานไทยเรยอนทำต่อกันโดยมีข้อตกลงทำนองเดียวกันมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๒ จนถึงปัจจุบันตามเอกสารหมายเลข ๒ ว่า ค่าครองชีพไม่รวมในค่าจ้างมูลฐานและไม่เป็นฐาน ในการคำนวณค่าล่วงเวลาโดยโจทก์ทั้งทศร้อยสามสิบเจ็ดไม่เคยคัดค้านก็ตาม แต่การที่โจทก์ ทั้งทศร้อยสามสิบเจ็ดนำคดีนี้มาฟ้องก็เพื่อขอให้ศาลแรงงานภาค ๑ พิจารณาและตรวจสอบว่า ตนเองมีสิทธิที่จะได้รับค่าล่วงเวลาในส่วนที่ขาดหรือไม่ อันเป็นการใช้สิทธิยื่นฟ้องต่อศาล แรงงานภาค ๑ ตามกฎหมาย และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของตนเองโดยชอบด้วยกฎหมาย มิใช่ การกลั่นแกล้งเพื่อให้จำเลยหรือบุคคลอื่นใดได้รับความเสียหายจากการฟ้องคดีของตน จึง มิใช่กรณีที่โจทก์ทั้งทศร้อยสามสิบเจ็ดใช้สิทธิโดยไม่สุจริตดังที่จำเลยอุทธรณ์ โจทก์ทั้งทศร้อย สามสิบเจ็ดจึงมีอำนาจฟ้อง อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ว่า ฟ้องโจทก์ทั้งทศร้อยสามสิบเจ็ดขาดอายุ

- ๑๔ -

ความหรือไม่ โดยจำเลยอุทธรณ์ว่า การที่โจทก์ทั้งทหร้อยสามสิบเจ็ดฟ้องคดีเป็นคดีนี้เพราะ
จำเลยไม่นำค่าครองชีพไปรวมเป็นฐานในการคำนวณค่าล่วงเวลา อันมีลักษณะเป็นการ
กระทำละเมิดต่อโจทก์ทั้งทหร้อยสามสิบเจ็ด เมื่อโจทก์ทั้งทหร้อยสามสิบเจ็ดทราบมูลละเมิดมา
ตั้งแต่วันที่เข้าทำงานกับจำเลย จึงเป็นการฟ้องเกินกว่า ๑ ปี คดีจึงขาดอายุความตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๘ นั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์ทั้งทหร้อยสามสิบเจ็ด
ฟ้องจำเลยเรียกค่าล่วงเวลาส่วนที่ขาดอันเป็นการเรียกร้องเงินโดยอาศัยมูลตามสัญญาจ้างแรงงาน
กรณีมิใช่การฟ้องจำเลยโดยอ้างการกระทำละเมิด แม้ค่าล่วงเวลาจะมีใช้ค่าจ้างตาม
พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ แต่ก็เป็นเงินที่นายจ้างต้องจ่ายให้แก่
ลูกจ้างเพื่อตอบแทนการทำงานนอกหรือเกินเวลาทำงานปกติหรือเกินชั่วโมงทำงานใน
วันทำงานซึ่งนายจ้างต้องผูกพันจ่ายแก่ลูกจ้างตามสัญญาจ้างแรงงานถือว่าเป็นสินจ้างตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๗๕ การฟ้องเรียกร้องค่าล่วงเวลาของโจทก์
ทั้งทหร้อยสามสิบเจ็ดจึงเป็นการฟ้องเรียกร้องสินจ้างอย่างอื่นตามความในประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๔๓/๓๔ (๔) ซึ่งมีกำหนดอายุความ ๒ ปี คดีของโจทก์ทั้งทหร้อย

- ๑๕ -

สามสิบเจ็ดจึงไม่ขาดอายุความ อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยประการสุดท้ายว่า ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างที่มีให้นำค่าครองชีพมารวมค่าจ้างมูลฐานและไม่นำมารวมคำนวณค่าล่วงเวลามีผลใช้บังคับได้หรือไม่ เห็นว่า แม้ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างที่เกิดขึ้นจากการตกลงกันระหว่างจำเลยผู้เป็นนายจ้างกับสหภาพแรงงานไทยเรยอนมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๒ จนถึงวันฟ้องจะมีข้อตกลงทำนองเดียวกันว่ามีให้นำค่าครองชีพมารวมค่าจ้างมูลฐานและไม่นำมารวมคำนวณค่าล่วงเวลา และแม้ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างฉบับลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๗ ข้อ ๑.๔ จะมีข้อความปรากฏชัดว่าจำเลยกับสหภาพแรงงานไทยเรยอนตกลงว่า เงินค่าครองชีพเป็นสวัสดิการช่วยเหลือพนักงานในเรื่องค่าใช้จ่ายด้านอุปโภค บริโภค ค่าน้ำมันรถ ที่ปรับตัวสูงขึ้นและบรรเทาในการดำรงชีพแต่ไม่ใช่ค่าจ้างที่จ่ายเพื่อตอบแทนการทำงาน ก็ตามแต่ ข้อ ๑.๕ กลับมีข้อตกลงกันว่าให้นำค่าครองชีพมารวมในการคำนวณการจ่ายค่าชดเชย ตามที่เคยปฏิบัติมา การที่เงินประเภทใดจะเป็นค่าจ้างที่จะต้องนำไปรวมเป็นฐานคำนวณค่าล่วงเวลาหรือไม่นั้นต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

- ๑๖ -

มาตรา ๕ ผู้ใดจะวางระเบียบหรือตกลงให้ผิดไปเป็นอย่างอื่นไม่ได้ เมื่อได้รับความจากที่ ศาลแรงงานภาค ๑ รับฟังมาว่าจำเลยผู้เป็นนายจ้างตกลงจ่ายค่าครองชีพให้แก่ลูกจ้างมีกำหนด จ่ายเป็นรายเดือน ทุกเดือนตลอดมา โดยไม่ปรากฏชัดว่าเหตุที่จำเลยจ่ายค่าครองชีพให้แก่ ลูกจ้างเกี่ยวข้องกับภาวะค่าครองชีพโดยเฉพาะหรือเป็นเงินที่จ่ายเพื่อช่วยเหลืออื่นใด ค่าครองชีพ ดังกล่าวจึงเป็นเงินที่จำเลยผู้เป็นนายจ้างจ่ายให้แก่โจทก์ทั้งหกหรือสามสิบเจ็ดผู้เป็นลูกจ้างเพื่อ ตอบแทนการทำงานในเวลาทำงานปกติของวันทำงานตามสัญญาจ้างแรงงาน ถือเป็นค่าจ้าง ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๕ และแม้ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพ การจ้างนับแต่ปี ๒๕๒๒ ถึงวันฟ้อง ตามเอกสารหมายเลข ๒ จะมีข้อตกลงไม่ให้นำค่าครองชีพ ไปรวมคำนวณจ่ายค่าล่วงเวลา ก็เป็นข้อตกลงที่ขัดต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๖๑ ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่กำหนดให้ นายจ้างจ่ายค่าล่วงเวลาโดยคำนวณจากค่าจ้างซึ่งหมายถึงค่าจ้างทั้งหมด ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพ การจ้างในส่วนดังกล่าวจึงไม่มีผลใช้บังคับ จำเลยจึงต้องนำค่าครองชีพไปรวมคำนวณจ่าย ค่าล่วงเวลาแก่โจทก์ทั้งหกหรือสามสิบเจ็ด ที่ศาลแรงงานภาค ๑ พิพากษาให้จำเลย

- ๑๗ -

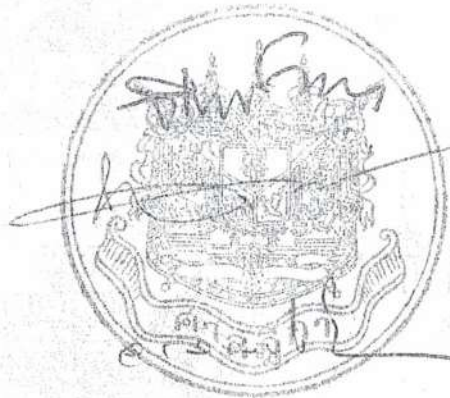
จ่ายค่าล่วงเวลาให้แก่โจทก์ทั้งทกร้อยสามสิบเจ็ดมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของ
จำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

พิพากษายืน

นายธีระพงศ์ จิระภาค

นายนิยุต สุภัทรพาทีรผล

นางวาสนา หงส์เจริญ

๒๑ มี.ค. ๒๕๕๕

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ๑

นัดฟังคำพิพากษาครั้งที่ ๓ ผู้แทนโจทก์ ทวีร์ ผู้รับสนอง

อำนาจศาล และ ทนายจำเลย มารดา

อ่านคำพิพากษาครั้งที่ ๑ ให้ดูความพิงแล้ว

ข้อ ๑ คำพิพากษาให้จำคุกผู้ต้องหาพิพากษาจำคุก
ภายใน ๓๐ วัน มีคณนั้นจะถูกขังตั้งแต่วันที่ ๑๗/๓/๕๕

แก้คำร้อง
อ่านแล้ว

นายทนายจำเลย มารดา

x   ผู้แทนโจทก์ ทวีร์

x (นางสาว นิตยา นิตยา) ผู้รับสนองอำนาจศาล

x (นางสาว นิตยา นิตยา) ทนายจำเลย